

Forholdsregler af finansiell Art der endnu kan være mulige overfor kommende Vanskeligheder; jeg kan kun sige dette, at vi foreløbig har haft en rigelig Kassebeholdning at ty til. Finansiell Forudseenhed gaar jo ud paa at skaffe en saadan til Veje, og jeg gaar ud fra, at den høje Rigsdag er enig heri, da den har givet mig de fornødne Bemyndigelser. Dernæst er der Sikkerhed for, at de vedtagne Skattelove vil give et meget betydeligt Beløb. Endelig vil den ordentlige Indkomst og Formueskattelov give et endnu større Beløb, end den gav afvigte Aar. Alt dette gør jo, at der er Mulighed for at komme igennem, hvis ikke Tilstanden bliver endnu værre, end man i Øjeblikket kan forudsætte. Det er jo muligt, at den bliver det, og der er da atter den Mulighed, at man maa søge enten til Statslaan eller til Benyttelse af den Kassebeholdning, der er, og som findes udenfor den Kassebeholdning, jeg har nævnt, og endelig er der den Mulighed, at man maa vedtage yderligere Skattelove, hvis det bliver nødvendigt. Alt dette er jo under Forudsætning af, at Verdenskrigen vedvarer hele det nuværende Finansaar igennem. Muligheden er, som jeg før har sagt, dog ogsaa for, at den ophører forinden, men paa den anden Side er Muligheden naturligvis ogsaa for, at den vedvarer meget længere endnu. Hvem i Alverden kan i dette Øjeblik have nogen begrundet Mening derom? Hvis det sidste skulde ske, kan det ærede Medlem nok tænke, at Tilstanden vil blive overmaade betænkelig for et Land, der er saa udsat som vort for at berøres af alle Krigens Vanskeligheder: Vor Tilførsel er truet, og vi kan blive henvist til os selv, og da kan det ærede Medlem nok vide, at Skatterne ikke vil gaa synderlig rigeligt ind. *Hvad* der maa ske, vil det ærede Medlem dog ikke mene, at jeg i Øjeblikket skal tage Stilling til, heller ikke ved jeg, om jeg vedbliver at være Finansminister i de følgende Aar — men det kommende maa man overveje sammen til den Tid, foreløbig mener jeg, at jeg har gjort min Pligt ved at sikre den Kassebeholdning, der var til Stede den 1. April, og som den høje Rigsdag ved sin Vedtagelse har sat mig i Stand til at fremskaffe.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) omtalte et Par af de Bevillinger, som er foreslaaede paa Indenrigsministeriets Budget, og rettede først nogle Spørgsmaal til mig, knyttede til Ændringsforslaget vedrørende den tidligere Fiskeordning, om

hvilken det ærede Medlem sagde, at han tvivlede om, at det kunde kaldes en Ordning, idet han hævdede, at Tilfredsheden dermed ikke var særlig stor, og at det havde været en dyr Foranstaltning. Den tidligere Fiskeordning havde et bestemt Formaal, nemlig at sikre Landets Befolkning den nødvendige Fisk, og det var under de daværende Forhold en overmaade vanskelig Opgave. Den lod sig ikke løse ved simpelthen at afskære Udførsel; bortset fra andre Grunde, som kunde tale derimod, er det jo ugørligt at forbyde Udførsel af en Vare, som kommer uregelmæssigt frem og undertiden kommer frem i saadanne Masser, at Landet aldeles ikke kan optage det, der frembringes. Hvis man ved et Udførselsforbud for Fisk vilde have sikret Landets Befolkning den nødvendige Fisk, vilde det til Tider have fremkaldt en Tilintetgørelse af betydelige Værdier, der vilde have været ødelæggende for det vedkommende Erhverv. Derfor var der ingen anden Udvej end at træffe en Ordning, hvorved man søgte at tilbageholde visse Kvantiteter, og medens det nu for Landbrugets Vedkommende, vedrørende f. Eks. Flæskeeksporten, paa Grund af dets Centralisering i store og stærke Organisationer har været muligt at tilvejebringe faste Ordninger, som i det store og hele har virket tilfredsstillende, stod man her overfor et Erhverv, der var det mindst centraliserede, som overhovedet findes her i Landet, som havde virket under de mest forskelligartede Forhold, og som det derfor var vanskeligst at bringe ind under en Ordning, hvorved just en saadan bestemt Tilbageholdelse kunde finde Sted. Paa Grund af alle disse Forhold, og fordi altsaa en Eksport var nødvendig, søgte man den Udvej og den Ordning, som jeg forelagde for Finansudvalget, og om hvilken det ærede Medlem var saa venlig at sige, at han havde givet den sin Tilslutning og derfor heller ikke vilde kritisere den. Det er en Bemærkning, som jeg takker det ærede Medlem for. Det er ikke altid, man gør det, selv om man har givet sin Tilslutning, naar man staar overfor en Ordning, som man senere mener ikke har virket saa heldigt som forudsat. Men Forholdet blev her dobbelt vanskelig, fordi der paa det daværende Tidspunkt paa visse Steder var et saa uhyre Begær efter Fisk, og fordi Pristilbudet var saa uhyre, at al Fisken vilde være strømmet ud, hvis ikke en Ordning havde sat Grænser derfor. Og der mente man da, at den rigtige Ordning var en